

DELFI ROCA

Membre del consell nacional de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

El parc del Prat Gran d'Encamp

S'expulsen els somnis i els jocs de tots els infants

Encara avui, en passar pel carrer on vaig néixer, busco i reconec aquell racó on jugàvem amb els altres infants.

Aquell lloc forma part dels records inesborrables de la meua infantesa, que m'acompanyaran sempre fins que se m'aturi el cor. Mentrestant, la sensació de felicitat en comprovar que encara hi és, malgrat els cotxes, malgrat les cases, malgrat els adults, és tan íntima com inexplicable.

Per això m'entristeix imaginar-me que qualsevol dia els infants encampadans es puguin quedar sense el parc que els ha vist néixer i créixer. A més, em costa acceptar que algú els pugui prendre ara l'espai on han viscut tantes experiències. Que algú pretengui enterrar els seus primers records d'entreteniment i de divertiment sota blocs de totxos i ciment. Malauradament, la corrua de polítics que han passat pel comú, no han traçat un camí clar i ben definit per garantir el desenvolupament sostenible del futur de la parròquia. Tinc la sensació, i per tant em puc equivocar, que en la cosa pública tot es fa a correu. Sempre en funció d'un interès personal o d'un benefici a curt termini. Potser vaig errat, però moltes vegades algunes decisions em semblen ocurrències d'estudiants d'última hora.

Per això, per aquesta manca de previsió, de projecte i de programa a mitjà i llarg termini dels responsables polítics, espais públics com el parc del Prat Gran d'Encamp, o el Parc

Central de la capital, estan condemnats a desaparèixer. També alguns equipaments esportius, com el Palau de Gel de Canillo o l'Estadi Comunal d'Andorra la Vella, o qualsevol altra instal·lació pública que estigui situada a terrenys privats. Com a exemple recent, tenim un precedent: el camp de futbol d'Aixovall, que es va haver de demolir i retornar als seus propietaris, un cop finalitzat el contracte de lloguer.

Per aquest motiu, és important pensar que aquells que l'únic patrimoni que tenen és el patrimoni públic, tinguin garantit el seu usdefruit; i que aquest hauria de durar tota la vida i la dels seus descendents. Talment com es fa amb el patrimoni pri-

vat, al qual es defensa a capa i espasa, protegint-lo amb lleis i reglaments difícils de modificar.

Per això em pregunto si no és cert que el patrimoni públic, que és tant dels que tenen molts duros com dels que no en tenen, és molt més important que els milions que pugui valdre. Que el seu valor no només és monetari, sinó que també forma part del nostre capital social, emocional i vital. Cal, doncs, protegir-lo, augmentar-lo i expropiar-lo, quan cal, pel bé comú dels ciutadans i ciutadanes.

Perquè quan es tanca un parc, un espai públic, on durant molts anys les persones han jugat, han caigut, han suat, s'han enamorat, han vist créixer els arbres al mateix ritme que les seves il·lusions i els seus projectes de vida, una part de la seva ànima també es tanca.

Bé ho saben aquells que, de ben petits, han hagut d'emigrar cap a un altre país, regió o ciutat. Se senten desorientats. Per això, tallar els arbres, tancar un parc, prohibir entrar on ahir sí que es podia és un gran sotrac emocional. Per molt que es dissimuli o es miri cap a un altre costat.

No permetem, doncs, que els infants, els joves i els adults que s'han fet seu el Prat Gran d'Encamp vegin com els prenen de les mans. Perquè per molt que allí s'arribi a construir el millor dels edificis que hom es pugui imaginar, tres generacions seguiran veient sota aquelles pedres els somnis i els jocs de quan eren infants.